

Solenoid. Cărtărescu iarăși orbitor

Breaking News. Telecanalele, vorbitoare despre politic în proporții mai mari decât înainte de Revoluție, își întrerup palavrele pentru a prelua integral lansarea *Solenoidului*. Participă academicienii și numeroși scriitori, membri ai Uniunii, care poartă un fel de banderole japoneze de solidaritate cu ăia morții, clasicii concurenți la același public cititor, solicitând să refacă guvernul tehnocrat recent Muzeul Literaturii Române, inițiind adică o Nouă Revoluție, după ce Strada s-a gândit că într-o democrație incultă civic, clasa politică, emanație a celei universitare – plagiat, fabrici de diplome, biblioteci rahitice – nu va investi niciodată în educultură numai din idealism 9% din PIB, ca să culeagă alți șmecheri roadele peste 10-15 ani! Dar nici clasa intelectuală nu e mai brează decât aia politică, autoelitele evitând Luminarea Poporului de frica excesului de concurență la derizoriul microciolan intern-extern. Cărui vipoi instalat i-ar conveni apariția a 40-50 de Boia, Cărtărescu, Tismăneanu sau Patapievici lupi tineri pe bază de liste de cărți bune și mediateci occidentalizate?

Draci! N-a fost să fie transmisii, deci tot amărăți și înapoiați rămânem. Toți cei mari din jur au televiziuni culturale, numai a noastră a fost desființată, nu fără complicitatea kilointelectualilor nepreocupați de Infrastructura Culturală, de Luminarea Poporului:

<http://www.arte.tv/guide/fr/plus7/?zone=europe>

<http://kultura.tvp.pl/>

<http://cultureua.com/>

<http://tvkultura.ru/>

Remarcabilă atunci eroarea Cioloș-Iohannis de a nu vizita Gaudeamusul în 21 noiembrie, de a nu fi prezenți măcar la lansările istorice Boia, Pleșu-Liiceanu, Cărtărescu sau „Adevărul traversează întristat timpul. După 25 de ani”, de Titus Suciuc și Vasile Bogdan. Ar fi adus și presa! Tehnocrați, va să zică, acum pricepem ce sunt, niște ingineri, diplomecuali simpatici mai degrabă decât cărturari capabili de Reconstituire, de Marea Recuperare a istoriei culturale a Neamului Românesc, și a întregii Națiuni, întrerupte de bolșevism! Căci francezii, polonezii, ucrainenii și rușii au vorbit în universal, dar noi mai avem și nu se poate fără TVR Cultural. Iluminist poporanist, oportunitatea Iohannis-Cioloș de valorificat însă pentru Luminarea Poporului. Guvernului să ne rugăm și civic Președinției să cerem! Mezzo TV și Museum Channel, mai ales Arte TV gratuit și obligatoriu în toate rețelele de telecablu, să vază și poporul *documentare*, nu doar vrăjeală și bârfă, analiști și analiste! Bibliotecă Națională finanțată cât a Franței. Muzeu de Istorie funcțional, un TVR Didactic în slujba Diasporei, noul Muzeu al Literaturii în Palatul Primăverii sau la Potlogi și, poate, mansardele memoriale bucureștene Eminescu, Iorga și Eliade tot mai necesare în postromânism.

Apariția *Solenoidului*, chit că – ghinion! – pe președintele fost cadru didactic, profesor și inspector de fizică nu l-a atras ca un magnet la Gaudeamus, permite mai multe discursuri interesante. Mircea Însuși despre misterele noului său roman rămâne însă prioritar:

http://stiri.tvr.ro/misterele-solenoidului-mircea-cartarescu-despre-cel-mai-nou-roman-al-sau-lansat-sambata-la-gaudeamus_67655.html

1. Solenoidul intern

Pe scurt, la nivel de referat, solenoidul este o sârmuliță răsucită spiralat, e un generator de levitație pentru sex în aer, pentru somn ușor și pentru statuia Damnării bogomilice de pe

Morgă, piază-rea ca vaca sau găina neagră. La puteri literare mari, o garnitură de câte un solenoid pe sector, poate propulsa Bucureștiul releu staționar pe orbită, util acolo sus pentru comunicațiile culturale din capitalele de azi ale fostului Imperiu Habsburgic Vișegrad din Mitteleuropa... Centrală.

Până la Cărtărescu, care nu e om normal, nu și-a mai pus nimeni întrebările nebunești cu privire la moarte și la cum să evadezi din această Capitală monstruoasă din nordul Bulgariei, într-o altă dimensiune, desigur pe verticală dacă Schengenul pică de tot pentru români și frații noștri întru străvechiul bogomilism, bulgarii. Mai bine zis încă nu le-a prezentat contrafactual îndoielile, pe 800-900 de pagini, scrise fără vreo ștersătură, pe caiete studențești ca ale elevilor, deoarece el nu e numai un scriitor ratat, ci și un profesor ratat în fundul Colentinei. Cartea aceasta pe mine mă incită să meditez la ireversibilitatea pierderii timpului și despre cum îmi văd eu condiția, lumea mea bidimensională, cum o modelez fără tesseract pe toată durata ei, să ies pe verticală din timp ca Ștefan Viziru, protagonistul fost adolescent miop din *Noaptea de Sânziene*. Desigur, nu o pot aprofunda decât citind neconținut, ca miopul, publicații pentru publicul gata cultivat, fiindcă pe curvele incompetente, agresive și corupte din cancelarii ca la școala 86 nu te mai poți baza să te consilieze, și preocupându-mă să găsesc liste de cărți bune pe internet în alte referate, despre cum să ies eu pe verticală de aici, din carcera fostă bibliotecă, unde sunt atât de sensibil și fără epidermă încât banala injecție e o tortură ca la Auschwitz, compatibilă doar cu chinul stomatologic, cu interdicția de a urina nocturn sau cu sila de lecțiile coropișnițelor de la catedră preocupate doar de procentele reușitei la bac, să iei bacul fiind și scopul educației în oligopedagogia noastră de după 11 august eclipsa din 1999.

Numai cititul nu e tortură. Stilul de viață al lui Mircea este al altui Mircea, adolescentul miop din *Noapți la Sânziene*! Când ți-e frig și n-ai ce mânca sub totalitarism, citești liste de cărți bune. Și unele de bestselleruri, iar azi, cartea momentului, abia lansată, *Solenoid*. Lume

multă, multă la Romexpo. Disperarea dinaintea ororii, după Colectiv-Bataclan, i-a scos pe bucureșteni din casă, cam ca la Revoluție, iar seria de cărți din import sau producție autohtonă nu a corespuns tocmai acestei mari neliniști, nu o putea anticipa, cu excepția celor despre mântuirea sufletului.

Standuri frumos amenajate. Marfă bogată și variată. De notat în treacăt că nu a fost apreciată dispariția pipei lui Mircea Eliade din decorul editurii dominante, Humanitas. Cum era la 2014:

http://adevarul.ro/cultura/carti/gabriel-liiceanu-despre-volumul-o-idee-suceste-mintile--este-carte-replica-frustrarea- celor-acceptat-comoditatile-comunismului-1_5471809aa0eb96501efed090/index.html

Și cum stăm la 2015, după controversata dar aplicata lege Crin Antonescu de combatere a extremismelor: <https://www.youtube.com/watch?v=aChwROnT1S0>

În zona lansării, principiul separării puterilor cere pe puțin trei istorici ai religiilor. Parcă Andrei Oișteanu în dreapta, cumva în prelungirea frizei autorilor, și mai încolo, Andrei Pleșu, cu o pungă de cărți, telefonând. Iar sus, pe ultimul inel, la balustradă, fulgurant, cam speriatul Mircea Eliade, cu pipa stinsă lung, glumind cu Cezar Ivănescu de la periferica Editură Junimea, despre considerente ISU privind prevenirea și stingerea incendiilor și despre așezarea Monicăi Lovinescu și a lui Virgil Ierunca, foarte despărțiți, pe panoul Humanitas și azvârliți la extreme, ca unii care n-ar fi aplaudat recomandarea implicită de a se citi devastatorul *Solenoid* înainte de prea optimista, de pildă, *The Myth of the Eternal Return*, care nu e o carte mare a omenirii.

– Cred că este cea mai importantă lansare la care particip de 25 de ani încoace. Una dintre cărțile fundamentale ale omenirii, cum numai Cărtărescu putea să scrie, care nu e om normal. Emoțională și emoționantă punerea în scenă cu lectura de către dl Liiceanu a scrisorii expediate autorului imediat după sfârșitul lecturii șpalturilor în opt reprize și primirea exemplarului tipărit:

– Am avut certitudinea, privindu-l, că țin în mână cea mai de seamă ispravă a acestor 25 de ani Humanitas și că am asistat, contemporan cu autorul și mândru implicat întrucâtva în povestea vieții lui, la nașterea uneia dintre cărțile mari ale lumii.

– Mie mi se pare că de fapt cam păcălesc lumea, fiindcă mie mi-e atât de ușor să scriu, pe când altora le e atât de greu să citească.

– Cine va citi cartea ta va înceta să fie un cititor de rând, așa cum nu mai ești om de rând după ce citești Homer, *Critica rațiunii pure* și *Ființă și timp*.

Autor prolific, Cărtărescu se declară mamă eroină. Apoi mulțumește Humanitasului. E mândru că i-au pus poza pe panouri. Stă cu spatele la ele și nu observă absența lui Mircea Eliade, exilat la nivelul 4.50, să se plimbe sub cupolă cu un doctor Honigberger, pe Bulevardul Mihail Jora și pe strada Mântuleasa. Amintește o altă scrisoare a directorului Liiceanu, invitația de a publica la Humanitas, în anii grei Iiiescu-Văcăroiu, cu atât mai întunecoși după cele trei luni americane Iowa City, The International Writers Program, 1990. Recomandarea autorului pentru cititorul timid să înceapă referatul analizând de pe la pagina 250 nu respectă condiția creșterii suspansului, dar evidențiază acuzația cu ghiulul Aferim și romul Eftene, maestrul persecutat de intelectualitatea cancelariei. (la p. 58, explicația: „Țigani, văzuți de profesorii plini-ciucure de prejudecăți ca un neam de psihopați.”) Poate că, pentru a gusta cu adevărat textul, tu trebuie să începi mai devreme, cu pagina 175, capitolul 13 din 51 ale cărții, intitulabil *Pichetiștii*, treci la capitolul 26 p.395, unde e călcat liderul lor Virgil de vaca din sticlă neagră și să te întorci unde vrei. Redundanța familială din primele 200-300 pagini o fi schelărie pentru neinițiați, pentru cine n-a citit restul Operei, dar nu scapi fără a parcurge ca într-o vrajă tot romanul.

Miracolul că această carte s-a scris în 5 ani de zile pe nesimțite, așa cum crește copilul, fără ștersături pe mii de pagini de caiet studentesc, are avantajul că fraza cărtăresciană e de o simplitate plată de bestseller, limpede ca cristalul, pierde din ambiguitatea necuprinderii adusă în Bărăganul Bucureștiului de fractalii savantului Odobescu, încât n-ar fi fost mai expresiv a preexpulza imaginea pe ciornă și a trece apoi ca la bac pe curat enunțul despre Virgil, rămușor ca la Hermann Broch. Dar autorul n-are carapace, simte astfel mai acut decât oricare dintre noi neantul valah, are ochiul vederii monstruosului. Miracolul atunci că această carte poate fi citită fără să disperi. Miracolul că te mai duci la biserică, și nu la morgă, după fila cea din urmă, și că nu te muți într-o suburbană dincolo de solenoizii periculoși, la Voluntari, Chiajna, Măgurele sau Aergystal. Te apără îngerii lui Pleșu și umorul credinței populare că unde-i minte, e și nebunie multă, ba chiar prostie, că prea multă carte tâmpește pe intelectual. Nu și listele de cărți bune. A citi năuc carte după carte, tot ce-ți cade în mână. Ca și cum gestul de a citi contează, nu conținuturile. Ca și cum ai avea acasă internet, la 1983, sau în căbănuța lui Noica, să te miști ca în biblioteca de milioane Borges Tolbiac St Pancras. A striga versuri la groapa de sărituri, unde nisipul e ca în deșert, iar liceencele miștocare îți taie repede cheful de eminescianism cu vreun *nimic*: „Ce-i mai mișto pe lume decât să te fuți?”

Profesorul Cărtărescu față-n față cu Marea Recapitulare. La 40 de ani, criză erotică, iar la 50, criză metafizică, a propriei dispariții peste alți 50. „După o anumită vârstă, toți oamenii au impresia că au naufragiat, că și-au ratat viața, că au trăit o viață idioată, absurdă – o viață care nu putea fi a lor, care nu putea fi decât viața altuia. Pentru că avem o părere prea bună despre noi înșine și nu putem crede că dacă am fi trăit într-un adevăr viața noastră, ea ar fi putut fi atât de idioată.” – citează Monica lui Virgil de la Măgurele din *Noaptea de Sânziene*.

Amintiri de finețe Proust pe mediu proletar balcanic Gorki-Ehrenburg, cu exagerări desculțe din Zaharia Stancu, maestru al grotescului ideologic, adică numeroase minciuni sfruntate, fie și despre viața sub bolșevism. Dezvoltări Sabato-Borges, mistere livrești Umberto Eco. Îmbătrânirea bogatei Caty Burda, în sfârșit o problemă reală! Reluat aici motivul știutorilor, al poporului cărții, ei devin pichetiști. Răsfățații de azi nu știu, nici nu vor a-și imagina, ce sunt lipsurile sau teroarea ideologică suferite de părinții ăștia cu toții niște „duși”. Anomaliile, mai mult medicale: pierderea fratelui, operație la trei ani, neplăceri banale cu stomatologi și doctori și făcătoare de injecții, poporul rabdă și uită, angoase cosmice cu spălătoare de bolnavi, bucătărese și pedagogi la preventoriu. Deci Mircea nu are oase, ciolane de cititor de sală într-o adevărată bibliotecă de cercetare! Împrumută de la una de cartier B. P. Hașdeu, pe atunci erau multe, gândite de Lenin pentru Luminarea Poporului. Pare că important e gestul, alimentarea, plinul, să citească intelectualul orice, fără liste și fără autori preferați. Exceptând Jurnalul lui Kafka, nu prea le nimerește. Cert, nu are vreo revelație Eminescu, Coșbuc, Goga, Blaga, Beethoven, Ciprian Porumbescu, Van Gogh, Michelangelo, Brâncuși, Camilian Demetrescu, Baudelaire, Iorga, Henri d' Alméras:

<https://propinatie.wordpress.com/lista-lui-propinatie/>

https://archive.org/details/fav-camelian_propinatie?sort=creatorSorter

– Cine va citi cartea ta va înceta să fie un cititor de rând.

– A citi cartea asta este o performanță. Nu pentru că e oboseală, ci pentru că trebuie să traversezi cea mai teribilă, cea mai densă atmosferă la care poate fi invitată o ființă umană, pentru că își traversează condiția umană.

Lume multă. Capetele pătrate ale Poporului privind deznădăjduite la capetele tesseractelor ale Autoelitelor pierdute în adimensionalul abisalității interioare. Ambalajul publicitar e și el sub formă de tesseract, un obiect aparent cubic cu surprize, care încearcă să ofere, în spațiul 3D, iluzia celei de-a patra dimensiuni și a accesului cultivat la lectura de performanță: cine duce

textul până la capăt, ăla e un campion, poate scoate cărți de vizită cu *Eu am citit Solenoid*, ca altul cu *Eu am urcat pe Chomolungma*, de să te uiți că ce vrea ăsta de la sufletul meu ca pisica lui Schrödinger la demonul excitat termodinamic al lui Maxwell.

– Reading Pynchon makes people feel smart:

<http://www.independent.co.uk/news/world/americas/a-literary-recluse-the-mystery-of-pynchon-412214.html>

Liiceanu mărturisește că a reușit performanța lecturii complete în opt zile! Pe Facebook, fanii postează că la ce pagină 80 au ajuns și că autorul scrie dumnezeiește.

Probabil majoritatea se vor ține de rețeta propusă de autor:

– Citiți rar, citiți câte puțin. Pe două luni, pe trei luni, pe patru luni de zile. Nu trebuie să o înghițiți așa cum a înghițit-o domnul Liiceanu pentru că presupune niște riscuri. Riscul de indigestie ș.a.m.d. Indigestie mentală și nu vă sfătuiesc acest lucru. Ideal ar fi ca dvs. s-o citiți în exact același timp cât a fost scrisă cartea, adică în cinci ani de zile.

– Cartea desperatei căutări a imposibilei mântuirii, nu poate fi reluat în cuvinte, nu poate fi comentat, așa cum vă spuneam nu poate fi comentată muzica. Cum să comentezi un urlet literar modelat dumnezeiește?

Discursul delirant al promoterilor *Solenoidului* impune recitare cârcotașă, pe un text al cărui mister nu mai există.

Textul, pentru cine știe cărtărescologie, nu e mai bun decât *Orbitor 1 Aripa stângă*. Cărtărescu rămâne peste contimpurani, dar nu-și depășește propriile etaloane. Au dispărut lirismul, duioșia, trăirile sunt scoase din cap, Bucureștiul e fantomatic convențional, putea fi și Sibiul cu școală 86 și o stradă Maica Domnului, se vede în țesătura paginilor unde se sfârșește prelucrarea unei cărți din bibliotecă sau a unei pagini web și unde începe alta; pentru prima oară, deși corectura e fără cusur, apar în paginare omisiuni Justify.

Poietica probabilă. Textul crește mai degrabă din lectura momentului decât din jurnale: o istorie a logicii, viața de după moarte, medicina legală, Dostoievski, Kafka, Nicolae Minovici – *Studiu asupra spânzurării*, cubul Rubik, topologie, Vaschide, manuscrisul Voynich...

Cuvinte rare și autori noi: tesseract, panarițiu, ublietă, noiță, halenă, pusilanimitate, madrepor. Bestsellerul sovietic *Tăunul* de Ethel Lilian Voynich. Plânsul proletar, pionieresc. Biografia de scriitor cu origine sănătoasă. Carte sovietică deștă. Misterium Eco pe te miri ce: manuscrisul Voynich, Vaschide cum să visezi, Minovici cum să te spânzuri... Tema fiind mântuirea, nu tu Culiianu, nu tu Eliade, nu tu Stăniloae ...

Curios, pagini erotice puține, teoretice și neexcitante, căci mântuirea e să te lași de manuscrise și doar să faci copii, transferând altor generații enigma. În schimb, viziuni în preajma morții, neverificabile, cu care nu ai ce face. Trebuie să te levitezi tu în imaginația ta. Măcar secvența cu adolescentul și extraterestra roșcată p. 750 merita un picant capitol întreg. De fapt, *Solenoid* e și o bibliotecă de concentrate de posibile romane, ca în proza lui Mircea Horia Simionescu. Răvășit, devastat, ecorșat, răstignit, cocârjat ieși dintr-un text menținut cu măiestrie acromatic, cum al lui Rebreanu din *Pădurea Spânzuraților*, de la început până la sfârșit. Întuneric lugubru. Raritatea umorului. Abia la p. 355 găsesc, și acela infimizezimal și poate involuntar, oricum livresc, în expresia „eram într-o febră mai curând textuală decât sexuală”.

În finalul lansării, în timp ce Cărtărescu râde, se umflă în pene cu mâinile-n buzunare, Liiceanu îl bruschează pe Mircea Eliade, care tocmai voia să se întoarcă în friza autorilor, nesimțitul de la Chicago și Miercurea Ciuc neobservând că n-are ce căuta cu pipa acolo, din motive de prevenirea și stingerea incendiilor:

– A, asta voiam să apar. Cartea nu începe la pagina 200. Astea sunt fandoseli de autor. Modestii. A mai spus cineva chestia asta: Eliade despre *Noaptea de Sânziene*, care... El

credea c-a tăiat lumea-n două prin *Noaptea de Sânziene!* Și n-a tăiat-o! *Noaptea de Sânziene* nu este una din cărțile mari ale lumii... Și spunea, ce păcat că lumea nu și-a dat seama că cartea începe la pagina 200. Păi atunci de ce n-a început de la pagina 200!!!

Solenoid va fi una din cărțile mari ale lumii, pentru că Mircea Cărtărescu nu e un tip normal. E un suprasensibil și un clarvăzător. Vede mai monstruos ca noi România, deși stă mai mult afară. Sau poate de aceea, ca diasporienii de pe forumuri. El poate să scrie zeci de caiete studentești fără vreo ștersătură. Ceea ce și produce consecințe miraculoase. Va fi o ispravă mare a vieții fiecăruia dacă va citi această carte până la ultima pagină.

Un vecin de-al meu, doctorand în comunicare și expert în tehnici de lectură rapidă, tocmai și-a scris pe cartea de vizită că *Eu am citit Solenoid* și ce să vezi, cartonașul s-a excitat, a levitat precece, a trecut prin tavanul camerei Sambo, și s-a pierdut în ploaia de cod galben portocaliu, ceea ce nu e lucru curat, nu e normal, prevestește poate minunea că în 2016 Cioloș, venit din laicitatea franceză, nu va aloca niciun ban pentru vreo biserică din România: <http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1211313-catedrala-manuirii-neamului-mircea-cartarescu.htm>

<http://revista22.ro/70250485/poiectul-de-buget-pe-2016-bisericile-nu-vor-primi-anul-viitor-niciun-leu-de-la-stat.html>

Dacă e să te iei după unii fani de pe forumuri, apariția *Solenoidului* e deja compatibilă în valoare absolută cu mătrășirea BOR din școli, abandonarea Catedralei și demisia Patriarhului, e deci mai importantă ca trăire istorică și decât căderea lui Ponta și Oprescu.

Dar au explorat ei în profunzime arcele textului?

Spectrul extinderilor textului cărtărescian este întotdeauna vast, pluridimensional, renașcentist, baroc, adresându-se tuturor categoriilor de cititori, de la licean la savant, de la referat la disertații și doctorate. Pentru sporirea plăcerii de a-l citi lent luni de zile, e poate utilă și altora această WEBOGRAFIE pentru spectru larg de gusturi gândită:

G.N. Afanasiev – *Topological Effects in Quantum Mechanics*

<https://books.google.co.uk/books?isbn=9401059594>

Sergei Vladimirovich Matveev – *Lectures on Algebraic Topology*

<https://www.google.co.uk/search?tbo=p&tbm=bks&q=isbn:303719023X>

http://www.realitatea.net/aliodor-manolea-parapsihologul-din-spatele-lui-traian-basescu-vezi-video_695997.html

www.asc.tuwien.ac.at/~herfort/GTG_Wien_10/meilstrup_slides.pdf

Pentru cine citește doar clasici verificați e mai ușor de perceput kitschul științific și al culturii de masă, despre acarieni și lumi virtuale cu salturi între incinte misterioase aici:

<https://www.google.co.uk/search?tbo=p&tbm=bks&q=isbn:064309850X>

<http://gameinfo.eune.leagueoflegends.com/ro/game-info/>

Care nu le are cu soteriologiile algebrice, găsește pe YouTube aceleași idei topologic-energetice didactic mai intuitive datorită tâlcșoului nostru nechezol înlocuitor de Luminarea Poporului, care ajută pe votant de uită mai hipnotic că lumina violetă a kilointelectualilor bășiști le-a levitat radiesteziic până la 25% din pensie sau salariu:

1. Psihologia sonoluminică - cu dr. Ionel Mohîrță și dr. Aliodor Manolea

<https://www.youtube.com/watch?v=eVKkGeUMF2g>

(Dr. Ionel Mohîrță este fondatorul psihologiei sonoluminice, *specialist în psihotanatologie*. Aliodor Manolea este Doctor în Științe, Medicină complementară, Doctor în Psihologie, doctorand în Științe militare cu o teză axată asupra influenței distale; este autor a nouă volume. GVD Camera este construită de către prof. K. Korotkov, șeful Catedrei de fizică și

optică a Universității din Sankt Petersburg, Rusia și permite măsurarea structurii câmpului energetic de interferență.)

<http://www.sgnd.narod.ru/science/hyper/SW/eng/sw.htm>

2. Flacăra violet e sprijinul unei civilizații iguanifere:

<https://www.youtube.com/watch?v=fxxeuGJczns>

Chausson, Poème for Violin and Orchestra Op.25:

<https://www.youtube.com/watch?v=za7dYSSfrCM>

Rachmaninov: The Isle of the Dead, Symphonic poem Op. 29:

<https://www.youtube.com/watch?v=dbbtmskCRUY>

2. Solenoidul ca roman satanist

Ura societății românești de azi, deci a publicului potențial, pentru școala distrusă prin subsalarizare 25 de ani, trimiterea live de către Băsescu a debutantului famelic la al doilea job, tabloidizarea culturii, exploatarea mediului preuniversitar de către cel universitar și jocurile mediatic mereu ostile, o putea identifica oricine, nu e un merit al *Solenoidului*. Mircea Cărtărescu a ghicit însă foarte bine și imensitatea nevoilor religioase, de mântuire, ale publicului la începuturile Epocii Wash. Celălalt bestseller al Târgului de carte Gaudeamus 2015 doar este *Biblia pierdută* a lui Igor Bergler!!! Primii 1000 cititori vor propovădui pe rețele *Solenoidul* și vor aduce apostolic repede alți 10 000 amatori de o carte fundamentală a omenirii. Plus că BOR-ul, religia în școli, Catedrala Mântuirii Neamului, pelerinajele, moaștele, ortodoxia sunt tocmai acum ținte greoaie ușor de nimerit ale unui atac mediatic și stradal din ce în ce mai bogat și mai nemilos, nu și alte culte.

Dacă ne gândim că și rușinea națională a dezastrului de la clubul Colectiv a dus la pronunțarea vorbei *satanism*, din zona aceasta a practicantilor, sau din altele asemănătoare, e de anticipat că vom afla că romanul cel nou al candidatului nostru Nobel este dăunător pentru suflete, că e ceva drăcesc să te adresezi unor oameni deznădăjduiți de atâta tranziție pentru a-i aduce la o disperare încă și mai mare, cum că Atotputernicul te strivește ca pe-o libarcă, gândac de bucătărie, cafard, dacă i te rogi, iar extratereștrii sunt niște miștocari de om, îi pun geam la mațe. O fi *Solenoid* carte românească Humanitas fundamentală a omenirii, ca Homer, Kant sau Heidegger, dar propagă în Grădina Maicii Domnului păcatul deznădejdiei printre oameni sărmani, umiliți și obidiți, până și printre diplomectuali corporatiști, cu atât mai angoasați dacă mai sunt și bucureșteni sau măcar diasporeni abia proveniți în Vest după ce au aplicat, din tot mai insuportabila Românie, unde nu mai e de trăit:

<http://www.schituldarvari.ro/index.php?page=invatatura&id=17>

<http://www.ioanguradeaur.ro/724/deznadejdea-si-nepasarea/>

<http://inessentia.net/index.php/idei/pacatul-iertarea-si-ispasirea/>

De prin jurnale și interviuri, cititorii, luându-se după titlu, se așteptau ca *Anomaliile mele* să fie spovedanie completă, să aducă chiar confesiuni adevărate, până la intimități ca-n Rousseau. Să ne arate Mircea tot, totul tabloidic! Aș, nu vor conține nici măcar jurnalele integrale, de la 17 septembrie 1973 încoace, asemenea nimicuri. Orbitorul text operează cu efecte de sinceritate, nu avem un caz de convertire, de pocăire, de renunțare la literatură și la jurnal publicabil, pentru a apuca printre lacrimi și post calea smereniei și a mărturisirii păcatelor până dincolo de penibil!

Se știe că Mircea Cărtărescu n-are numai fani, ci și dușmani consecvenți, dar editorul Liiceanu își asumă ca în transă vorbe memorabile, despre cel pe care l-a simțit de 20 de ani ca

fiind Alesul, cel cu creier în formă de fluture, mai bun decât toți cei din friza de portrete ale autorilor promovați de Humanitas, care nu-i ajung nici la genunchi candidatului nostru Nobel ce roșește cu mâinile-n buzunare la răsturnarea modestiei celei cu un *eu cred invers*: <https://www.youtube.com/watch?v=aChwROnT1S0>

Dar cine ajunge, Dumnezeu, vreodată la echilibrarea dușmăniilor, la dispariția Celuilalt, încât să te poți rătăci liber și senin în Operă, precum copilul în toată lumea a lui!

Paradoxal, cel mai bun și mai autentic Cărtărescu e în *Enciclopedia Zmeilor*, unde nu e încrâncenare nici partizană politic, nici enigmatic soteriologică, ci joc pur avangardist, un copil scrie pentru alți copii, dezvăluindu-și toată arta literară:

<http://wife.mihaimoga.com/?p=341>

De fapt, Cărtărescu a devenit candidat Nobel tocmai prin *Orbitor. Aripa stângă*, unde inventează această scriitură fragedă, duioasă și familială, cu o puzderie de diminutive, pentru orfanii acestui postromânism din ale cărui dileme nu mai știm să ieșim fără Eminescu.

Iar pentru a-ți menține, în România Epocii... Mooye, cum s-au exprimat internații, sau în general pe lumea asta, o asemenea paradisiacă libertate a spiritului dedicat integral Operei, cea mai indicată soluție de imitat consecvent ține de *o nearătate la față* ca a preferatului nostru comun, posibil Nobel, uriașul excesivist american Thomas Pynchon: http://content.time.com/time/specials/packages/article/0,28804,1902376_1902378_1902438,00.html

<http://nymag.com/arts/books/features/48268/>

Căci unde nu e nici Infrastructură Intelectuală occidentalizată, nici Luminarea Poporului practică de Autoelită, nici filantropie de la cleptocrație, nici frumusețe, nici întristare, e mai bine să stai în Glossa ta și să contempli bine mascat în munte, ca Toma Arnăuțoiu, priveliștea corupției, câtă vreme clasa intelectuală nu e mai brează decât aia politică, pe care nici nu o poate civiliza sau măcar îmblânzi prin plagiare, fabrici de diplome și biblioteci rahtice.

Mircea Cărtărescu nu este o natură confrunțabilă, dar e un luptător tenace și eficient, de mare clasă Ștefan cel Mare - Vlad Țepeș, înfuriindu-și ușor adversarii, nesupunându-se binevoitoarelor lor sfaturi cocalare despre ce, când și cum să scrie și necedând niciodată un pas înapoi. Așa *Enciclopedia Zmeilor* conține un zmeu dentist și breasla a protestat, iar rezultatul este că scaunul stomatologic rămâne instrumentul de tortură din *Solenoid*, într-o țară de știrbi care n-au cu ce și râvnesc la tratamente metafizice-n gură din ce în ce mai scumpe, inaccesibile, sau măcar visează banale proteze dentare noi, mai fixe, valorând cât patru pensii. Iar *De ce iubim femeile* are un text seducător, cu prima femeie la pat, care se întâmplă întârziatului stătuț să fie o... securistă, Irina, fabula semnificând, după unii cărcotași, că și colaborarea cu securitatea aia ți se putea întâmpla în banalitate și pe nesimțite, așa e viața, nici nu merită să-ți ceri dosarul de la CNSAS! A turna e firesc ca și cum ai sexui. Ei bine, tot Irina o cheamă la mișto pe femeia finală din *Solenoid*, ca și Irinuca pe fetiță!

Îndemnul insistent al editorului către public la a citi, a citi, a citi *Solenoidul* are probabil rațiuni statistice de... insuccesuri. Uimirea e că nici romanul *Revoluției*, *Orbitor 3*, infinit mai accesibil, n-a fost dus până la capăt, nu știm de cât de mulți cititori, merită sondaj. (Culmea e că am întâlnit recenzenți entuziaști sau scârboși care, vorbind în clișee, îl parcurseseră în diagonală, asta e altă tragedie, tipic nechezolică, a refuzărilor la export.)

Suficienți însă dacă, exploatând necitirea până la capăt, a reușit fără alte reacții decât a mea, noua stea pe urme Vadim a Cotidianului, Spânu, să atribuie convingător, pentru cetitorii de numai titluri, candidatului nostru Nobel ceea ce nu a spus și nici nu putea să spună:

<http://www.cotidianul.ro/imi-bag-p-in-regina-angliei-180291/>

Ci supramediatizatului enunț cu Regina Angliei, infamie revoltătoare pentru intelectualii civici, se bazează tocmai pe amintita necitire din scoarță-n scoarță, dar într-un mod ticălos, cu secretă trimitere politică pro-bolșevică: enunțul nu aparține în text nici lui Cărtărescu, nici măcar Autorului textului (Mircea), ci – mare cinism ofițeresc de azi al presuliciei noastre – unui torționar *securist* (!) anchetator bun de la Jilava (*Orbitor* 3, p. 241).

Mai rău încă, în mediatizatului articol rechizitoriu, citatele decontextualizate sunt puse, cu profesionalism al denigrării, deasupra acuzației că singurul candidat Nobel român din RO cu șanse reale „a avut un statut privilegiat, fiind tradus pe banii statului, într-un program național al ICR, în mai multe limbi, fiindu-i plătiți și banii cu care-și promova romanele sale pornografice”.

Ura a prins, mai ales la antibășiști, și, dacă șeruești azi pe Facebook ceva favorabil despre candidatul nostru Nobel Mircea Cărtărescu sau despre prietenii lui megaintelectuali, despre mișcarea civică a intelectualilor publici în general, pierzi întotdeauna câțiva Friends. Iar ca postac, te trezești banat și pe Cotidianul Spânului, și pe Antena 3 care ne ține astăzi loc de TVR Cultural! Nu s-a replicat de către o Românie intelectuală întreagă, nici măcar cu vreo scrisoare deschisă de protest și solidarizare, cum pentru Pleșu sau Patapievici în situații similare. Mircea Cărtărescu a fost lăsat să se apere singur, eventual s-a și răs pe sub mustață de indignarea sa:

<https://www.youtube.com/watch?v=mylgQqVmP6s>

Da, așa se întâmplă în cultura românească cea fără biblioteci occidentalizate, precum există fani Cărtărescu, există și dușmani Cărtărescu, mai puțini și mai puțin culți, de regulă acumulați nu pe motive literare, fiindcă azi e migălos de citit, fie și liste de cărți, ci mai mult prin situarea Facebook pro sau anti Băsescu/Iohannis. Eventual, constați la public, pe lângă invidie sau vulnerabilitate la manipulare, răzbunarea deloc neglijabilă pentru postromânism, pentru atacurile deșănțate percepute de români ca pline de dispreț și ură, agresive, bășcălioase, la valorile naționale: Eminescu, suma Voievozilor, Soldatul lui Nichita ca Erou Necunoscut, Catedrala Mântuirii Neamului, ba chiar la toată literatura... ante-post-modernistă, cu Sorescu și Marin Preda în frunte, cea înmormântată doctrinar de universitarul Cărtărescu ca inactuală optzecistește, în suspectatul scop să-i publicăm, să-i canonizăm în manuale, să-i cumpărăm exclusiv și eventual să-i și citim până la pagina ultimă doar pe seismectualii și megaintelectualii Autoelitei, vreo 52-53 toți!

Dar până pe la 2011, anul de vârf al postromânismului, nu numai *Orbitorul*, mai ales în volumul 3, al nedocumentatei abordări a eroiceii Revoluții de la 1989, o luase razna de tot pe panta asta, a forfecării legăturii ombilicale Antheu dintre pubintellectualitate și populație, luându-se la mișto fecala istoriei Neamului Românesc, cu tot cu geniul eminescian căruia, prin strategia de la Putna – întâi unitate culturală, abia apoi cea politică – datorăm uitata Mare Unire Regală de la 1918.

Da, ține de *fapte* eroarea că necunoscând Poporul sau cum funcționează Poporul, compus din cumișeniile îmbrobodite-n molton ce vând tufănele și rădăcinile pământului pe trotuarele ude, și nepăsându-i de suspiciunea privind primirea de arginți din străinătate, Autoelita s-a angajat cu frenezie nătângă în postromânism, în persiflarea valorilor naționale, spre mirarea cu laude a euroatlanticilor. Ca un fel de justificare a neangajării în crearea unui curent unionist sau a unuia monarhist al Reconstituirii, miștocarii superculți au stricat eficient, profesionist, și mașinăria idealismului eminescian, și mașinăria patriotismului. Probabil ireparabil. Pentru că aceste nimicuri de negăsit în malluri, Eminescu, Voievozi, România Regală Mare, Unirea, Biserica, erau valori invariante la speculații ideologice, ajutoare la derută, război și catastrofe. Rezultatul fiind azi, între Jobbik și Crimeia, că radiografia fecalei lui Patapievici a ajuns până-n ultimul cătun mioritic ori de prin Sardinia sau din Spania (tot

dobitocul diasporean forumește că suntem o țară de kkt!), iar cutrele se mai și miră-n tâlcșouri că la noi, în Epoca Wash, nu mai respectă nimeni pe nimeni!

Toate acestea, ale postromânismului oricât de bine intenționat, nasc ură, ba chiar ură patriotică, statornică prin fiorul ei cumva religios ca la pașoptiști. Reacție probabil resimțită în tirajele Autoelitei, tocmai când Eliade, Noica, Țuțea, Vulcănescu, Bernea, Stăniloiaie, Vintilă Horia și alții, însuși Cioran, au devenit din 2015 nefrecventabili pentru carieristii cu CV voit imaculat.

Rezultatul pozitiv și lăudabil e că astfel de atacuri nesăbuite, iritante pentru conștiința patriotică între Jobbik și Crimeia, au dispărut din *Solenoid*, din continuarea *Orbitorului*. Nu cu desăvârșire. Mici înțepături, inspirate pesemne de lecturi cumane din Djuvara, mai scapă: elevii școlii 86 sunt vegheați de „bizarele personalități muntenegrene din tablourile de pe pereți”, iar la p.401 și la p. 648, deasupra cuierelor stau „două personalități albaneze” și stema, pe alt perete fiind Ceaușescu, portretul într-o ureche. Se poate și mai urât însă, la p. 453 se vorbește de „personalitățile calmuce din portretele de pe pereții cancelariei”.

Or, în afară de Cârpați și Savantă, ce alte personalități erau pe pereții școlilor noastre? Meritau ele batjocorite?

Dealtfel, Autoelita face unii pași timizi nu spre o împăcare cu Eminescu, ci pe o justificare a Dilemei 265 1998, exprimată deocamdată cam în forma că ești tu prea prost sau netrimis cu bursă întâi la Budapesta și apoi mai în Vest, ai halucinații, nimeni nu i-a împins Luceafărului cadavrul în debara, stricarea mașinării mitului Poetului Național și a solenoizilor patriotismului n-a țintit decât deschiderea drumului spre noi exegeze, cum ar fi ale lui Costache și Boia despre târguirea imaginii astrale și despre o istorie purificată de național-comunismul marxistului Ceaușescu! Dealtfel, în finalul *Solenoidului*, la p. 833, constați împăcarea/ înfrățirea cu părosul Eminescu, o trimitere *ah, Dionis*, ceea ce stârnește unui promoter niște ciudați ditirambi, cam cum ar fi tesseractul căderii în sus că în a șaptea dimensiune s-a întors mașina lumii, timpul curge invers și atunci Luceafărul e un... epigon al Nobelului: „dintre toate enormele intertexte, cel mai mult m-a emoționat cel cu Sărmanul Dionis. Manuscrisul cărții lui MC e chiar manuscrisul pe care-l citea Dionis - iar imaginea lui Eminescu citindu-l, în halucinantă transă magică, pe Cărtărescu (deși nu apare tale quale în carte) mi se pare o ideală „arme parlante” a literaturii noastre. Alephul ei destinal.”

Mai greu de observat, fiindcă tot ce pastîșează Cărtărescu devine text propriu apropiat pentru neavizații care nu mai servesc Eminescu din debaraua nefrecventabililor, e lectura de la pagina 429 a copilului de nouă anișori în drum spre concentraționarul preventoriu Voila, prin 1965: el citește-n legănuț din proza literară a Poetului Național, întrebuintând ediția-n coperte albe abia scoasă cu un an în urmă de tânărul Eugen Simion la Editura pentru Literatură, genialele pagini 216-218 cu care începe inegalabilul poem romantic nebestseller *Avatarii faraonului Tla*.

Avem, așadar, în *Solenoid* numai excesivism, nu și postromânism. Nu găsim acele injurii la istoria românilor care au fost cândva, poate, pentru suspiciuni ale publicului cultivat azi vremelnic depășite, condiția succesului. Era cum sub bolșevism trebuia să lauzi ici-colo rânduiala totalitară, altfel nu ți se publica nici restul, erai poet doar pentru tine și jurnalul tău. Curios că, cine se frige cu ciorbă suflă și-n iaurt. Cum nu de postromânism s-a legat în supramediatizat atac Spânu, ci de niște obscenități, urmarea e că și nimicurile acestea dulci, cu o grijă frustrantă pentru cititor, sunt evitate în *Solenoid*, totul e pieptănat, s-a dus dracului ocazia să mai știm vreodată, în detaliu ca pe frunze de dud, măcar cum ar fi o însoțire cosmică halucinantă dintre un adolescent pământean și o extraterestră hairy redhead.

Obsesia cândva că *Orbitorul*, ca hiperjurnal, ar fi ultima carte. Oricum, O3, nedocumentata carte despre Revoluție, o luase razna în 2007 cu hiper-postromânismul infamei pagini unde, necreditabilă atribuire, tocmai infuzorul mândru pesedist Iliescu, nu vreun megaintelectual istoric bestseller, e pus să enunțe teze visceral antiunioniste și antibasarabene despre valorile naționale, azi strânși fiind între fălcile Jobbik și Crimeia ale naționalismului altora: „Căci Ștefan cel Mare, mărunț de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (...), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, și care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În dușmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici și degrabă vărsători de sânge nevinovați. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarități ideologice, i-a legat pe țărani de glie, dar a și unit cele trei țări Românești, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească» “. (*Orbitor* 3, p. 420)

Frison, temerea că odată căzut ICR-ul și în rest crescând atâta invidie și ură, românul Cărtărescu nu mai speră în Nobel sau, ceea ce e mai probabil, își vede de creșterea organică, de la sine a Operei, precum se face mare pruncul, mai importantă fiind perfecția ei decât deșertăciunea laurilor peste un text mutilat ideologic!

Într-adevăr, *Solenoid*, mastodont livresc greoi ce sparie cititorul neprofesionist, nu e cartea unuia pus pe vânarea disperată, ușor ridicolă, a unui premiu suprem. Exceptând acuzarea romului Eftene că a furat ghiulul Răduleștii, nu există în text vreo ingurgitare masivă și umilă de teme ale corectitudinii politice sau, bine cunoscute de călătorul Cărtărescu, ale dezbaterilor ce frământă chinuitor, și adesea ridicol, plictisita de prea mult bine intelectualitate occidentală.

Dimpotrivă, ce e acum de evidențiat e însuși patriotismul cărtărescian de a rămâne, prin extensia *Solenoid* la *Orbitor*, ancorat în problemele românești, ale Capitalei, ale celui mai trist oraș din lume. Și e de-a dreptul act de caritate să te mai deranjezi să vii de la Berlin pentru lansări în țara care nu te-a făcut nici măcar academician la atâta validare externă, în orașul în care ești înjurat de trei ori pe săptămână, iar densitatea Infrastructurii Intelectuale dincolo de Centru e mult mai apropiată de a Bărăganului decât de a Budapestei: http://www.budapest.com/city_guide/culture.en.html

În definitiv, Cărtărescu și-ar fi putut consolida poziția de candidat Nobel cu vreun text de interes global, valorificând viața lui Mircea, *caminante, abroad!* De fapt, a venit vremea și pentru achitarea acestei datorii iluministe. Meritul intelectualilor Rezistenței prin Cultură sub bolșevism a fost că au practicat Luminarea Poporului, în tradiția boierului explorator Dinicu Golescu. Fie și descriind ei Occidentul drept paradis murdar străbătut de autobuze ogari cenușii, orânduire în mereu neterminată decrepitudine, corabie a nebunilor Sebastian Brand niciodată scufundată, dar nu mai e mult până la naufragiu! De unde mirarea că încă nu avem măcar valorificată în *Jurnale* o descriere a Lumii de azi, a vieții intelectuale euroatlantice, de către multumblatul mai mult pe-afară profesor și autor, te simți escrocat.

Resursele organice, proprii, pentru acest *Solenoid* sunt jurnalele, poezia și proza de până acum, familiare multor cititori. Pe urmă, vin lecturile științifice și filosofice, fără pic de politică. Și încă ceva, uitat de mulți. Precum Eminescu era atent la poezia poporană, povești și doine, ghicitori, eresuri, așa Mircea Cărtărescu se apleacă asupra culturii de masă.

Princeton Engineering Anomalies Research:

<http://www.princeton.edu/~pear/>

„Vreau să scriu o dare de seamă despre anomaliile mele.”

<http://www.evz.ro/evz-exclusiv-ce-roman-va-scrie-mircea-cartarescu-la-berlin.html>

Mașina producătoare de text, *maptexul* cărtărescian, era deja deplin funcțională încă de pe când autorul vârstnic pe jumătate din cât a deja agonisit în rodnici ani, ne-a dat volumul de versuri *Totul*. Acel *maptex* de la 1985 nu mai putea greși vreodată decât dac-ar fi primit proiecte rău gândite. La aproape treizeci de ani, erau terminate asumarea limbii române (proprietatea termenilor, a nu metaforiza din necăutarea cuvântului adecvat), cunoașterea predecesorilor interni și externi, interese mari în științe și, disprețuită de amatorii snobi, cultura de masă occidentală. Ce mai lipseau: cunoașterea Balzac-Preda a țaranului de pe stradă și, paradoxal, tocmai filosofia și teologia, cunoștințele neadâncite metodic aici rămânând însă bune pentru Literatură și kitsch, rele pentru adevăr, dar ce contează! De aici și curajul de a miza orbitor pe solipsism: lumea se sfârșește odată cu pielea mea. Consecință, privirea de șofer vitezoman aruncată asupra semenilor, niște siluete în toată opera, ai zice că nici rudele nu sunt bine cunoscute. (Unora le place, alții preferă să fie scriitorul unul dintre transportații în comun, care filosofează pe îndelete cu omul mucios de față.) În *Solenoid*, apar adesea arpegii kitsch pe un motiv eminescian, parcă mai multe decât în *Orbitor*: fără prieteni, făr' de prieteni... Însuși contactul cu Poporul, cam strâmbând din nas: copiii acestuia au păduchi, domnule! Ceva luciferic, ba chiar eminescian, titan și geniu, rămas în ochiul de agent imobiliar cu care este evaluat orașul: doar imobilele contează, pereții lor, ornamentica.

Mircea Cărtărescu nu mai poate demult să producă lucru ne-bine făcut, fușereală, rasol literar. O carte nu rea, ci enervantă, *Solenoid*. Șocanta intrare în text cu am luat păduchi de la elevi, e un truc al efectului de sinceritate. Cine stăpânește penibilul, firește va mărturisi drept totul, până și la ce armă a făcut armata, cu umoristul Cristian Teodorescu, sperii degeaba! Invers, suspiciunea cititorilor activi față de domnița leneșă de pe canapea, a-civică. Venind de la un intelectual de succes, care mai totdeauna a „aplicat” și a fost ales, pichetiștii ăștia cu false probleme par o bătaie de joc la adresa disidenților și golanilor MPU. Iar mofturile soteriologice, pentru credincioșii practicanți, dacă au și lecturi teologice, sunt daraveli de-ale dihorilor savanți atești de-ai lui Țuțea, rezolvabile numai în a cincea sau în a unșpea dimensiune.

Intriga e cam trasă de păr, convențională, uimitor de șubredă ca suport științific la atâta erudiție măcar în științele biologice. Titlul are conexiuni mai degrabă sovietice, cu *Hiperboloidul inginerului Garin*, foarte citit cândva. Solenoidul ăsta e pus sub casa vapor, formal. Altele, pentru celelalte 5 sectoare ale Capitalei. Legate pesemne prin labirinturi eliadești. Și găselnița contrafactuală despre cum ar fi fost viața Cărtărescului fără glorie literară e uitată în creșterea textului. Nicio deosebire față de *Orbitor*. Tot un profesor periferic care scrie lunatic, fie și doar jurnal.

De fapt, *Orbitor* are acum patru tomuri. O1 și O2 rămân; aripa dreaptă a fluturelui, Cartea Revoluției eroice de la 1989, e al treilea, O3; iar *Solenoid* al patrulea, O4. Creșterea masivității de la un tom la altul e organică, naturală, a se vedea pomul lui Fibonacci. Simetria fluturelui s-a cam pierdut. Și așa ediția cartonată nu mai păstra la exterior decât steluțele tomurilor, nu detalii privind corpul și aripile. Cartea Revoluției rămâne masivă dacă ne închipuim un volum patru *Anomaliile mele* (părțile 1 și 2 ale textului lansat) și un volum 5 *Solenoid* (părțile 3 și 4). Din această perspectivă, silueta textului nu mai e Fluturele, ci un grațios ca o libelulă Tupolev 95 (v. pe Google imagini). Romanul Revoluției e aici fuselajul, motoarele cu elicii mari sunt *Aripa Stângă* și *Corpul*, respectiv *Pichetiștii* (*Solenoid*, părțile 1+2) și *Extratereștrii* (*Solenoid*, părțile 3+4).

Altă imagine a marelui text cărtărescian: *Solenoid* planând amenințător deasupra *Fluturelui*, liliac macabru la apus de soare. Căci *Solenoid* e continuarea în spirală a O3, pare chiar că levitează ca un O4 deasupra acestui experiment constructiv terminat cu bine. Nici presupune

a reciti *Orbitor*. Dar nici nu-l desființează. Dacă ce va urma e tot un *Orbitor* despre sine, atunci toată opera poate că va avea acest titlu în conștiința masilor însetate de liste de cărți bune.

Cum tema mântuirii pe verticală în altă dimensiune, cu solenoidul și tesseractul, e cercetată de numeroșii noștri gnostici continuatori ai cercetărilor lui Victor Petrini, nu m-aș mira ca noul bestseller al candidatului nostru Nobel să fie prezentat denigrator masilor necititoare, dar postace, drept *roman satanist*. Recent, despre satanism s-a vorbit dogmatic și în legătură cu dezastrul de la clubul Colectiv.

Descrierea ca lagăr de concentrare pentru copii a preventoriului de la Voila poate fi ușor legată, pentru vreun detractor indignat, de porunca a 9-a a tot mai globalei religii sataniste, un imperativ pe care și carnivorele pentru propriile progeneraturi îl respectă, *să nu faci rău copiilor mici*:

<http://www.bisericasatanista.org/cele-unsprezece-reguli-sataniste-ale-pamantului.html>

În fond, dacă rețezi recuzita publicitară fioroasă demonologică și tradiția hipnotică, satanismul nu e chiar așa ceva de speriat, ci o religie convenabilă pentru băieții deștepți ai succesului cu orice preț! Interesant ce se înțelege aici prin *solipsism*: e încrederea periculoasă că alții sunt tot așa de corecți ca tine. Nuuu! Ei sunt incorecți:

– Anton LaVey was not talking about *philosophical solipsism* as outlined above, but (as his text clarifies) his warning is more akin to a *social solipsism*, a belief that everyone else is on the same level as you. It is a failure of effective empathy.

<http://www.dpjs.co.uk/solipsism.html>

Cu sau fără ajutor satanic, s-au câștigat Nobeluri din poziția la care e cotate Mircea Cărtărescu în 2015! N-avem TVR Cultural contra ArteTV, n-avem sediu Uniunii Scriitorilor, nici Muzeu Literaturii, nici ăla de Istorie funcțional, n-avem biblioteci occidentalizate, până și Belarus are o Bibliotecă Națională mai atractivă tinerilor decât neterminata noastră ceașistă: <https://www.youtube.com/watch?v=-2NHBHo9qdw>

Odată cu plecarea echipei Patapievici de la ICR, pare că Mircea Cărtărescu se luptă de unul singur pentru Nobel. Dacă se mai luptă. *Solenoid* ajută și nu prea. Dimpotrivă, în RO implicarea cea mai semnificativă e o contră, o strâmbă, o barbarie ca și cum s-ar lăuda un nefericit că i-a furat racheta Simonei Halep înainte de finala campionatelor: <http://www.cotidianul.ro/-frankfurter-rundschau-scrie-un-amplu-material-despre-plagiatul-lui-mircea-cartarescu-269291/>

Bineînțeles, postromânismul de a-l da în gât pe candidatul Nobel român e exploatat cu plăcere în afară noastră: <http://www.20minutes.fr/culture/1703859-20151007-nobel-litterature-prepare-fiches-fleur-pellerin>

Și iarăși bineînțeles, bineînțeles că filologii noștri n-au reacționat să explice Cotidianului că nu e plagiat a recontextualiza extracte din Laurence Sterne pentru a spune ALTCEVA decât *Tristram Shandy*! Sau că pe această celebră carte se fac seminarii/exerciții, studiul naratologiei și al retoricii, încât numai un tâmpit s-ar apuca s-o plagieze – ar fi ca și cum l-ai plagia pe Shakespeare sau pe Coelho!

Șicanarea în ce privește presupusul plagiat din poemul *Căderea* sau favorizarea de către ICR a unui exces de traduceri lovește însă direct în imagine și ne păgubește pe toți: <http://romaniabreakingnews.ro/mircea-cartarescu-plagiat-demascat-si-demonstrat-icr-ul-lui-patapievici-a-pompat-bani-in-humanitas-ul-lui-liiceanu-pentru-un-nobel-ist-ratat-de-la-debut/> Iar controversa merge direct în sursele occidentale de informare ale străinului:

https://fr.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu

Din păcate, astfel de porcării nu rămân fără răspuns al scriitorului, fără reacție de apărare sau de atac. Nici nu se poate altfel. Iar riscul e mutilarea Operei, fie prin deturnarea textului de la proiect, ca o trezire din vis, fie prin corodarea resurselor de timp și de nervi.

Solenoid p. 29 ține să vorbească, răspunzând altor insinuări, de serviciul militar ca îndobitocire, insistând simbolic cu baia purificatoare de la întoarcere, deși poporul își privește cu veselie amintirile mizeriilor de cazarmă, ca formatoare pentru bărbat. Iar dacă, într-adevăr, scriitorul a avut nenorocul de a fi repartizat la trupe de securitate, ca mulți alții, și mari, însuși securistul turnător menționează că, sub bolșevici, n-aveai cum să te opui cadristului care hotăra cine la ce armă se duce: <https://www.youtube.com/watch?v=9XWBSCpA6Ag>

Oricum, și fără astfel de intruzii, cartea își are vulnerabilitățile ei. Mitomania: repetată poanta kitsch cu recitatul nebunesc al poeziei în gura mare pe străzi și chiar la liceu, exact cum își închipuie naivele ce e poetul. Cititul cărților cu tona, ca și cum toate ar fi egal de consistente sau s-ar evita dezvăluirea listelor de cărți bune pentru Luminarea Poporului. La pagina 144, caviarul și mămăliga, *Doctor Faustus* și *Piticul* lui Lagerkvist, par tratate monoton drept egale ca potențial revelatoriu! Emoțiile instructive ale potopului de lecturi vin abia de la un tratat de parazitologie, de la unul de patologia viselor, de la un al treilea pentru uzul cui vrea să se spânzure! Filosofie isterică. Nu sarcasmul omului din subterană. Derutantă nepunerea problemei că și la Praga poți fi tot atât de nefericit ca la București, dacă nu ești, ca intelectual și scriitor, băiat deștept să te distrezi cu bani mulți: cartea cea mai dragă mie, *Jurnalul* lui Kafka. Cărțile fundamentale ale omenirii se scriu fără focuri de artificii. Banalitatea cenușie, fără onirism kitsch urieșesc, în *Procesul*, *Castelul*, *Metamorfoza*.

Obiecția Eliade la nedumeririle teologice Cărtărescu-Liiceanu, cu Dumnezeu existent, dar mai rău și decât extraterestrii, ar fi fost de o simplitate palmuitoare. Probabil o trimitere la cine știe ce trib care a dat răspunsul corect încă de pe vremea tăblițelor de la Tărtăria. Iar Culiianu poate că ar fi admis că profesorul Mircea din fundul Colentinei continuă cercetările gnostice ale lui Victor Petrini de la ORACA, dar n-are nicio șansă fără supercomputerele KGB-ului să reușească evadarea. Se și vorbește publicitar de un gnosticism mai disperat decât tot ce a scris Cărtărescu până acum și decât tot ce s-a scris până acum în limba română! Ce dracu poate face un cadru didactic care s-a lăsat de poezie? Să speculeze. Să viseze solenoizi. Ce savant merge la Păltiniș la Noica, se miră cum de spera să răspundă FĂRĂ BIBLIOTECĂ uriașă marilor întrebări ale Geocortexului, ale Bioseei în Univers. N-avea Petrini la ORACA decât să imagineze solenoizi, pichetiști, catehizarea sarcoptilor și înălțarea Capitalei pe orbită releu pentru Budapesta și Mitteleuropa, fără a fundamenta vreodată o nouă gnoză.

Și cum e cu satanismul cărții? Logic, suntem cu toții un fel de sarcopti. Hm, așa au și gândit despre ei înșiși, nu numai despre victime, și teroriștii de la Bataclan. Altminteri, carte a milei. A milei de sine, nu de popor madrepor. Autorul nu datorează nimănui nimic. Nici prietenilor reali, nici scriitorilor care sunt prietenii singuraticilor și nici lui Dumnezeu! Mai ales Biserica nu există. Curat explorare imobiliară! Aha, pupătorii de moaște pot fi ridiculizați de presa anti-BOR, dar Mircea își poate păstra dinții de lapte în cutiuța de tic-tac. Finalul repezit. Ridicarea la cer a Bucureștiului n-are nicio rațiune românească alta decât plăcerea de a o descrie. București, orașul cel mai trist de pe fața pământului? Aș! Cel mai idiot, poate! Nimic nu merge. De aceea și suntem așa de triști.

– Toți suntem triști, spunea el. Nu se vede întotdeauna, dar toți oamenii sunt triști. (Eliade, *Noaptea de Sânziene*).

Salvarea sufletului, moarte, vederi bogomilice, adică agitarea problemei mioritice, pe care Poporul a rezolvat-o demult. Tinerețe fără bătrânețe. Poporul lui Alecsandri, Eminescu și Coșbuc. Mântuirea o cauți pe la mănăstiri ca Steinhardt sau pe Gange ca ăla cu Maitreyi.

Adevăratul cititor, destinat al cărții, nu are competențele unui istoric al religiilor ca Eliade, Pleșu, Culianu sau Oișteanu, nici ale unor filosofi ca Stoichiță, Liiceanu și Cornea, ci e acela al bestsellerului kitsch *De ce iubim femeile*. Pentru acesta, n-are nimic faptul că Bucureștiul din *Solenoid* e fantomatic și poate fi și Bruxelles, Buenos Aires sau Strasbourg.

Iar satanismul titanic vine la nivel de referat de geniu de la progresul că dacă pentru secolul XIX Nietzsche-Dostoievski neliniștea era că dacă Dumnezeu nu există atunci totul e îngăduit, uite că vine ăsta cu pichetiștii și afli că Dumnezeu există, te calcă vaca neagră a Damnării, dar e Lucifer, unul cam al dracu bogomilic, și atunci nu se mai pot mântui/descurca la București decât băieții deștepți ai Erei Ticăloșilor, eficienți printr-o etică oarecum satanistă:

<http://www.necronomi.com/magic/satanism/ethics.ots.txt>

În esență, la ce duce ipoteza antimioritică. În tumultul valurilor oceanului încălzirii globale, madreporul uman, pricepând că viața e o consumabilă finită, zbiară de 8000 de ori după ajutor cu dinții coralieri la stele! De râsul satului.

Pentru omul lui Țuțea, sunt false probleme și injecția, și tratamentul dentar, și zbaterea, și moartea însăși. De mers pe la Săpânța.

Solenoid nu e una dintre cărțile mari ale literaturii lumii, pentru că acestea nu se fac cu scriituri impecabile, cu imensități kitsch de joace video, ci cu Adevăr, fie el și artistic, cu atât mai semnificativ.

Nu cu minciuni sfruntate despre învățământul românesc, uimitor de occidentalizat sub Ceaușescu (înțelesese că trebuie să predea coropișnițele de la 86 competențe nu enunțuri) și despre medicina României socialiste, pe atunci cu aproape toți medicii în țară, se înfiripă o mărturie de valoare.

A lua injecțiile și tratamentul dentar ca acte de tortură e o impietate față de deținuții politici omorâți cu zile, iar a pune pichetiști, protestatari, actanți civici, cu lozinci gnostice la morgă, e cum ai demonstra original în parcuri. Încremenire în opacitate, după ambiguitatea privind golani Pieței Universității (căderea balconului Eminescu și al Icoanei fiind și componentă depreciativă a apocalipsului bucureștean din Orbitor 3).

Din nenoroc, generația optzecistă a fost masacrată de abjecțiile Epocii Mooye. Erau oameni sensibili, fără carapace, vulnerabili la monstros, la perimarea Infrastructurii Intelectuale și așa raționalizată pe sponci de bolșevici. Cu atât mai mult sprijinirea necondiționată a Nobelului românului Cărtărescu e azi pentru toți un act patriotic, și se pare ție text satanist au ba. Iar calea rămâne liberă și obligatorie pentru visata Acțiune Perpendiculară, pentru evadarea pe verticală a României din submediocritate, precum Capitala ceea propulsată spre cer de solenoizi.

3. Solenoidul extern

Orice ar unelti detractorii lui Cărtărescu, publicul dinafară e dinainte câștigat. Greu de crezut însă că monstrosul pe care îl extrage scriitorul din cel mai trist oraș posibil va fi detectat de străin ca altceva decât un monstros tipic românesc, înapoiat, balcanic, primitiv, estic, iară nu ca un atribut locativ al condiției umane. Plăcerea de a nu și se contrazice prejudecățile de civilizație maximă primează. Occidentalul știe că toți românii sunt tuciiuri la moacă și că RO e o țară a romilor persecutați și siliți să emigreze (premiatul *Aferim*), un iad al medicinei precare (*Moartea domnului Lăzărescu*, avortul cela dezgustător, copiii HIV 1990, orfelinatele, aurolacii, cerșetorii...), un fief al BOR-ului care și-a pierdut la Tanacu încrederea în Credință, și mai ales o țară a ruinelor, a unei demolări nesfârșite în vigoare și azi dacă e să te iei după scriitorii români:

<http://www.arte.tv/guide/fr/052755-000/1-europe-des-ecrivains-la-roumanie>

Imediat după Revoluție, conștiința occidentală a fost zguduită de imaginea orfelinatelor ceaușiste și de infernul spitalelor în care zăceau copiii infectați cu HIV. Apoi au venit ca știri spărgătoare bătaia troglodită de la Târgu Mureș, mineriadele, demonstrația că eroismul Timișoarei și al Baricadei ascund „minciuna secolului”, care e că românii au fost în stare de-o revoluție, în realitate fiind sloboziți din robie de sovietici, maghiari, securiști și americani!

O dără din această sensibilitate occidentală la ce e mai rău dinspre România persistă și azi, așa că dacă pescuiești în acest canal tulbure, câștigi cu certitudine notorietate.

La aproape 60 de ani azi, și având 33 la Revoluție, experiența de viață îi permite candidatului nostru Nobel scormonirea Proust a amintirilor în toate direcțiile, dar el alege cu un instinct de piață sigur tocmai ceea ce poate răscoli bestseller conștiințele: chinuirea copiilor cândva, tema dominantă a *Solenoidului*. Nu alege mai proaspetele impresii occidentale de acum pentru a scrie, ci îndeosebi, adesea contrafăcute, mărturii despre școală și sănătate de pe meleag, prezentându-le ca spații ale ororii concentraționare marxiste. Pentru începuturile proiectului și evaluarea sensibilității publicului la 2010, poate nu e o coincidență nici blestemul că băsismul tocmai aceste două teme l-au dus la un cumplit dezastru electoral, reducerea salariilor cadrelor didactice cu o pătrime și comasarea spitalelor fără vreun regret după medicii zburătăciți spre Vest:

<http://stirileprotv.ro/stiri/social/200-de-spitale-din-romania-dispar-in-2011-ce-punem-in-loc.html>

Proprietățile topologice ale solenoidului ca papiotă n-au nicio legătură cu diferența dintre *legenda publicitară* și ce constată în text, contrariat, fanul cărtărescian.

I se spune că simetriile orbitoare ale universului cer azi explorarea variantei în care scriitorul Mircea nu va mai fi bestsellerul în RO și UE invidiat de prea mulți intelectuali, ci opusul acestuia, adică rămâne profesoraș de cartier, să practice oligopedagogia, cu luminoasa conștiință însă de a trăi dintr-o muncă *acceptată de toți ca necesară*, cinstită, ba chiar de sacrificiu, în condițiile criminalei subsalarizări a educației din România postcomunistă.

Nu se întâmplă așa. Mircea al *Solenoidului* rămâne profesor la școala din Colentina doar strict sub ceaușism! Nu-l vedem membru în comisiile de votare ale democrației originale, nici chemat din vacanță la referendumul anti-Băsescu, decis de euroatlantici prin dictatul participării 50% pe caniculă globală de iulie. Textul nu trece dincoace de Revoluție și nici nu se mișcă și în Occidentul cutreierat de mult premiul candidat Nobel al românilor.

Bolșevicii, cu toate păcatele lor, au reușit unde burghezo-moșierimea regală manifestase mai mult milă neputincioasă: în alfabetizarea populației și în combaterea bolilor sociale – tuberculoza, sifilisul... Oriunde te mișcai, analiza sângelui și radiografia pulmonară erau obligatorii!

Scandalul e mai cu seamă în descrierea școlii zise 86, unde scriitorul, imaginându-se fără succes literar înainte de 1989, optzecist, ar fi putut să-și târâie zilele în mizerie și anonimat, printre colegi torționari și copii martirizați, cu aprobare de la niște părinți troglodiți.

O mare nedreptate! De fapt, sistemul de învățământ ceaușist, față de alte domenii, ceea ce a recunoscut și UE lui Marga, era destul de sincronizat cu cel occidental, măcar prin puterea lui Mircea Malița, prestața lui Noica și prestigiul lui Moisil, prin îndrumătorul *Inspeția școlară* (difuzat peste tot de Ioan Jinga și Ion Negreț-Dobridor), prin traducțiile bogate ale Editurii Didactice și Pedagogice, prin efortul atâtor ostenitori și apostoli. Colapsul oligopedagogic, *incapacitatea sistemului de a mai da educație*, de a mai forma caractere măcar prin lectura de liste de cărți bune, a venit abia în capitalismul sălbatic, ale cărui vipuri intelectuale rămân și astăzi cele formate înainte de 1989, mai toată Autoelita! La pagina 123, se vorbește, vai, de *laboratoare* de fizică, de chimie, de biologie (azi în general săli de clasă pregătitoare,

desființându-se demult Didactica, furnizarea de materiale), ba chiar și de cabinet dentar pentru elevi și profesori! De aceea, se poate spune că *Solenoid* este o fierbinte pledoarie pentru cel puțin dublarea salariilor acestor Apostoli îmblânzitori ai Neamului Românesc, cadrele didactice, deoarece logic, dacă relativ decent plătite de comuniști cadrele erau curve incompetente, șpăgare și bestii de spărgeau cu ghiulul căpșoarele copiilor, apoi ce resurse umane pot achiziționa inspectoratele de pe piața muncii azi, oferind lefuri băsiste, cum te-ai duce la tarabele lui Piedone cu o sumă limită și n-ai găsi la negustori decât bananele/roșiile cele mai depreciate! Ci văzând ce brute tortionare, ce coropișnițe a avut poetul ca colegi optzeciști, ne putem închipui ce resurse umane încă și mai hidoase, incompetente dar corupte, s-au putut cumpăra pentru sistem în postromânism, la salariile de mizerie necorelate cu spirala inflației, și populează acum sistemul. Practic, e de crezut că sub comuniști profesorii se recrutau dintre studenții de note 8-9, la stat, iar azi de 6-7, inclusiv de la fabricile de diplome, restul absolvenților serioși alegând firește cariere mai bănoase, în țară sau mai ales afară.

Pretenția Cărtărescului că ar fi dus o viață obscură: faptele mele sunt vagi fulgerări în netezimea banală a celei mai banale vieți etc. De un an eram profesor în fundul Colentinei, de unde știam (știu și acum) că aveam să ies la pensie” (p. 73). De fapt, auzise toată lumea de optzecismul său când a fost repartizat la Școala 41 („cea școală 41” din *Levantul*). Pe vremea aceea, peste calea ferată, orașul Voluntari era comună suburbană, iar Școala 42 era geamănă, cam același proiect, se vede planul că e cam la fel și azi pe Google Earth.

Limba română acolo, la 42, era predată de doi viitori uriași autori de manuale alternative, unul emblematic chiar pentru Humanitas, coleg de facultate cu Mircea și secretar de stat ministrului Marga:

<http://www.librarie.net/cautare-rezultate.php?t=Alexandru+Crisan>

<http://www.librarie.net/cautare-rezultate.php?t=Marin+Iancu>

Este deci o minciună sfruntată ce se transmite cititorului occidental despre învățământul românesc optzecist, în care mai toată generația optzecistă, Budila-Expres, era încadrată!

Este iarăși o minciună sfruntată descrierea preventoriumului Voila ca... lagăr de copii. La confluența Dej-Ceaușescu aveai ce mânca, iar combaterea tuberculozei e o notabilă realizare a comuniștilor, cum și preventoriile și taberele școlare, unde te cântărea la sosire și plecare, și îți cunoșteai țara, dimpotrivă, distrugerea lor e o crimă odioasă a postcomunismului. La p. 446, chiar te apucă râsul:

– Cât am stat la Voila, m-am hrănit aproape numai cu mere și hidrazidă, pe când mâncarea de la cantină am vărsat-o în întregime.

Doi ani a stat! De fapt e vorba de un răzgâiat, de un copil de mic nomenclaturist mofturos, căci la 1965, la începuturile ceaușismului se mânca bine în tabere și la cantinele muncitorești, militare, ba chiar și în spitale, cum întrevădem la p. 436, un adevărat festin față de foametea ce va veni cu tacâmurile și adidașii și salamul cu soia optzecist:

– Mi-era rău zilnic doar din cauza mirosului de mâncare de la cantină, din cauza ciorbilor și ciulamalelor, a cărnii moi și insipide de pui, a pipotelor și ficașilor pe care mai curând aș fi murit decât să le mănânc.

Nu e însă de glumit, pentru cititoarea occidentală mămoasă, cu esența carcerală, concentraționară a preventoriului de la Voila, din capul locului, când ești luat în primire, copil de 9 ani, de „un instructor tânăr, cu părul creț și figură bestială – obraji emaciați, mustață zbârlită, deasupra gurii crispată într-un fel de continuă grimasă de dispreț” (p. 432). Acolo sunt și fete, „lente și palide ca deportatele”. Pe lângă bătăi din te miri ce, încasate de la paznici, pedagogi și îngrijitoare, principala tortură este revoltătoarea opreliște de a urina noaptea (p. 486): „Patul meu mirosea a pipi. Toate, de fapt, miroseau. Căci după ce se dădea,

la ora nouă seara stingerea nu mai aveam voie sub niciun motiv să ieșim din dormitor. Pe hol și prin spălător bătuiam femeile de serviciu, cu fațetele și fundurile lor uriașe, cu obrajii lor atât de umflați, că nu mai era loc și pentru ochi pe fețele mongoloide. Dacă vreunul dintre noi, înnebunit de nevoia de-a urina, îndrăznește să deschidă ușa, se-auzeau de dincolo zbierete bestiale, care ne trezeau pe toți. (...) În cele din urmă strângeam pleoapele, invadat de o rușine teribilă, îmi luam perna-ntr-o picioare și-o udam fleșcă, tremurând și clănțănind din dinți. O aruncam apoi sub pat...”

Oricum, e mai bine în preventoriu copil decât în lagăr-lagăr mai târziu, tânăr, ca Mircea Eliade la Miercurea Ciuc, scuipând sânge înainte de a fi dus la sanatoriul Moroieni în 1938.

Tot cu iz concentraționar, la p. 61, scorneala buimăcitoare pentru Vest că elevilor din România marxistă li se înfieră ca la vite sau ca la sclavi numărul matricol pe umărul stâng cu acul de pirogravat încălzit la roșu! Nu în lagăre, ci la școala nr. 86 din fundul Colentinei. Venea cu ustensila maistrului de la atelier, când începea anul școlar. Așa se face propagandă marxist-leninistă în *Desculț*, scena seamănă cu a botniței lui Zaharia Stancu, pusă copiilor culegători de struguri la boier. Ca român și bucureștean, poți să râzi de o minciună gogonată, dar străinul când citește de bună credință cum că în România am avut *național-comunism*, care rimează cu ce-a avut Reichul, național-socialism, o ia de bună, că suntem un popor de idioți și asasini. De notat că matricola de pânză mică, dreptunghiulară bleumarin aurie era prevăzută cu niște capse nu neapărat pentru a putea fi scoasă la chiul și orgie, ci pentru că, cernelurile fiind proaste, se decolora, ieșea la spălat.

Nu mai sunt batjocoriți voievozii ca în *Orbitor*, dar e descris un monstru didactic la p. 236, profesoara, desigur tocmai de istorie, deci de patriotism, Rădulescu:

– Copiii n-o iubesc, nu doar pentru că-i pune să învețe șiruri nesfârșite de voievozi, cu anii înscăunării și cei ai morții, cu anii bătăliilor și-ai edictelor, cu „cauzele răscoalelor” și „condițiile sociale”, ci și pentru că poartă pe degetul arătător de la mâna dreaptă un ghiul de aur formidabil (...). E vai de copilul care nu visează și noaptea anul bătăliei de la Podul Înalt sau cei între care-a domnit Dabija-Vodă: inelul se abate în creștetul lui ca o lovitură de trăsnet, și părul lui nespălat începe să șiroiască de sânge. Nu e clasă în care să nu vezi măcar un copil purtând în creștet, neascunsă de părul scurt, cicatricea, cu două sau trei puncte de sutură, rămasă de pe urma întâlnirii cu ghiulul doamnei Rădulescu.

Profa asta călău, pe lângă montaje ceaușiste la serbări, se mai ocupă și de cercul de ateism, finalizat într-un concurs pe care *Solenoidul* îl descrie așa, la p.243:

– Rând pe rând copiii veneau la linie și, de la cinci-șase metri depărtare, se străduiau să scuipe drept pe icoana de la catedră, în semn că într-adevăr și-au însușit învățăturile cercului de ateism științific. Doamna Rădulescu nu lăsase nimic la voia întâmplării: icoana Maicii Domnului era împărțită în zone, asemenea siluetelor de animale de măcelărie, și fiecare zonă era notată cu puncte de la unu la zece (...). Participanții mai adunau puncte făcând dovada că, de-a lungul anului, urinaseră pe crucile cimitirului Andronache, din apropiere, că agățaseră părintelui de la biserică în cartier, pe spinare, un bilețel cu cuvântul „PROST”, că-și făcuseră să plângă bunicile bigote povestindu-le din „Biblia hazlie”...

– De psihanalizat că visul acesta cu scuiparea icoanei e mai degrabă al efortului scoaterii religiei din școli și al ruinării și transformării în mall a Catedralei Mântuirii Neamului!

– O babă murdară pe picioare, care stă în fața icoanei Maicii Domnului în biserică, față de un laureat al premiului Nobel ateu - baba e om, iar laureatul premiului Nobel e dihor. Iar ca ateu, asta moare așa, dihor.

Profa de rusă bate la palmă cu un cablu „nu la puținii a reușit să le scrântească degetele și oasele palmei”, p. 651, iar la p.568, Florabela, profa de matematică, surprinde pe cititoarea

Suelin întinsă leneșă pe canapea californiană, cu un glas cu acute care „scurgeau firișoare de sânge din timpanele șirurilor de elevi”.

Mai ceva decât să-ți faci ness cu cenușa Zarazei, la p. 451 descoperim alegația năucitoare că pe-alea profesionistele de la Crucea de Piatră, dacă erau și știutoare de carte, desantații de pe tancurile Armatei Sovietice de ocupație le-au făcut învățătoare copiilor noștri, deoarece trebuiau să fie încadrate și ele în câmpul muncii.

Coropișnițele libidinoase și inculte, mahalagioaice, vin deci din portretistica expresionistă George Grosz, Otto Dix... Or, spectrul în care te poți mișca pentru a-i privi literar pe Apostolii Neamului Românesc, și ai Națiunii Române, dintotdeauna martiri ai subsalarizării, se întinde cu bonomie și duioșie între Domnul Vucea și Domnul Trandafir. Păcat!

Profesorii buni sistematizează materia. La p.122, Suelin se familiarizează într-o viziune de ansamblu cu bătaia concentraționară din abatorul mineresc care ar fi fost, după profesorul Cărtărescu, școala românească sub comuniști: „Se bătea în școala 86. Se bătea cu catalogul, se bătea cu linia în trei muchii, se ciocănea în cap cu ghiulul de aur de pe deget. Se trăgea de perciuni și se pocnea cu latul palmei după ceafă. Se dădea borșul pe nas și pe gură printr-un dos de palmă bine țintit. Se scotea la tablă și se trăgea la palmă cu un cablu electric pentru fiecare greșeală. Se împungea cu arătătorul în coaste. Dacă deschideai brusc ușa unei clase vedeai mereu același rând de copii înșirați de-a lungul peretelui cu mâinile ridicate asemenea soldaților care se predau: stătuseră așa toată ora, cu junghiuri teribile prin brațe. Repetentele aveau vânătași pe pulpe asemenea prostituatelor.”

Ce nu poate concepe Suelin, vrăjită de umanismul demascatorului, e că înainte de 1989, exista în RSR o forță uriașă care se chema parrtidul. Iar dacă vreun om al muncii, muncitor, mergea la parrtid și-i arăta uite unde mi-a lovit copilul cu ghiulul „intelectualul”, o cam belea, să fi fost agresorul el însuși membru de parrtid sau turnător!

Desigur, fiare existau și atunci în sistem, cum există și azi, e drept mai timorate de primejdia filmărilor cu mobilul, dar precum în natură carnivorele, nu pot încarna imensitatea de sute de mii de cadre a sistemului. Necazul e că parrtidul, exploatându-i pe profesori și ca activiști, îi salariza cât să nu fie disprețuiți până la pierderea credibilității. Pe când în oligopedagogia noastră, subsalarizarea de după anul anti-Eminescu 1998 și continua ridiculizare în presă fac imposibil demersul educativ: elevul poate fi învățat să ia bacul, care e și scopul educației în RO, dar nu și să respecte valorile, să citească liste de cărți bune și să se poarte cuviincios.

Parazitul Ispas făcut de extratereștri obiect didactic, mulaj viu cu abdomen transparent. Coropișnițelor nu le vine ideea să-l arate la copii, la vreo lecție deșchisă. Greu de crezut că biblioteca putea servi drept carceră. Întrebarea e: a crescut ea după Revoluție sau tot cartea dejistă, mai mult de la Editura Cartea Rusă, dospește pe rafturi de brad negeluit și acuma?

Starea de levitație a educației, oligopedagogia, s-ar fi sugerat mai bine însă dacă se alegea, pentru a simboliza mizeria telurică contrafactual, dubiosul mediu universitar, cu păcatele lui, mai ticăloase chiar, decât cramponarea de mediul gimnazial ceaușist, prea puțin elevat.

Evadarea din Arhipelagul Școlar e depărtarea de popor. Scriitorul nu mai e sigur că din punct de vedere al oamenilor muncii își mai câștigă cinstit existența, rația zilnică, ceea ce se condece totuși „faunei de profesori de gimnaziu de la o școală periferică”.

Nu se poate lupta împotriva unei minciuni, minciuna marxist-leninistă, cu altă minciună! Dacă începem să inventăm atrocități comuniste, generăm suspiciuni și cu timpul un fel de negaționism, nimeni nu va mai respecta nici Raportul Tismăneanu! Cărtărescu și Humanitasul se așază pe același nivel moral cu Spânu și Cotidianul, ba chiar cu Brucan și Scânteia sovietică la această infamă literar și în adevărul ei pagină 61: „Nu-mi amintesc data precisă când matricola a fost înlocuită cu tatuajul (...). De ani buni, în prima zi de școală (...)

apărea și profesorul de atelier (băieții fac lăcătușerie, iar fetele croitorie) cu acul de pirogravat încins la roșu. Unul câte unul, cu mâneca suflecată, copiii răbdau înscrierea meticuloasă pe umărul stâng, cu litere necioplite, a numărului ce avea să-i identifice ca elevi ai școlii 86.” Contrarevoluția teroristă a emanațiilor a întors în multe privințe la cincizecism cultura românească, dar recursul la grotescul ideologic de teapa Zaharia Stancu - Petru Dumitriu e cel puțin pentru euroatlantici derutant.

Prima oară, poetul Mircea Cărtărescu a scris *Orbitor* în tatonările din *Nostalgia (Visul)*. După încheierea cu enorm succes a trilogiei, ne surprinde prin curajul sau resemnarea de a-l mai scrie încă o dată în *Solenoid*. Iarși mitomania kitsch: sărăcia lucie, nevroza, tebeceul, firea visătoare, lecturi cu toptanul, călugărirea întru poezie, lipsa prietenilor... Sugerată chiar epilepsia. Nebunia manuscrisului, jurnalului – truc autopublicitar că citești chestii neprețuite. *Anomaliile mele*, titlu de lucru despre care scriitorul spune că „se potrivește foarte bine până pe la jumătatea cărții, după care anomaliile se sfărâmă încetișor și din oul acesta care se sparge eclozează altceva”. Lidia Bodea prima cititoare, la Humanitas, ar fi pledat pentru titlul *Solenoid*, din vreo 200 propuse. Avantajul că e un termen universal, iar latinii se gândesc la *soledad* sau la un soare orbitor.

Unii așteptau ca titlul *Anomaliile mele* să fie pus peste spovedanii împinse până la indecență, deși *Jurnalele* se știa bine că nu sunt discurs necontrolat. Alții așteptau să fie valorificate cumva experiențele din anii de pelerinaj occidental, ca și cum condiția omului fericit ar fi alta decât a românului necăjit.

Orbitor 3 a părut unor critici un regres de la literatura înaltă prin prea multă atenție acordată Revoluției. Regresul era însă datorat documentării neglijente și excesului de postromânism în critica ceaușismului. *Solenoid*, sub un titlu ca pentru fizicieni singuratici, ar putea fi acum acel *Orbitor 3* dorit de criticii care n-au apreciat abordarea literară a încălcitelor probleme ale Revoluției antibolșevice.

Amuzant că în descrierea vieții școlii din fundul Colentinei, se simte de la o poștă dezgustul de o muncă cinstită al scriitorului/ideologului/propagandistului român generic, vândut veșnic unei puteri sau alteia, fie partidul, fie mogulul. El nu pricepe nimic din esența muncii didactice, înțelese doar ca o sinecură provizorie, nu ca o meserie responsabilă, chit că obiectul muncii e copilul mai prețios decât un Vermeer sau decât Jurnalul lui Kafka dacă ar fi de ales solomonic ce arunci în foc:

– E inimaginabil cât de tâmpitoare e meseria de profesor, cât de mult te degradezi, an de an, corectând teze și scoțând școlarii la lecție, repetând de zeci și sute de ori aceleași fraze, citind cu „intonație” aceleași texte, vorbind cu aceiași colegi în ochii cărora vezi aceeași disperare și neputință pe care ei o văd în ochii tăi (...). Știi că decazi, că mintea-ți devine o vomă de citate bombastice și clișee, și totuși nu poți face nimic...

– Cine, prof amărât de o subsalarizare cumplită de după anul anti-Eminescu 1998, a mers la pitorescul bâlci *Europa*, sub guvernarea țărănist-liberală și a Alianței Civice și a intelectualilor publici, de s-a iscat din mizerie și foame în 2000 cea mai serioasă și mai dramatică grevă postcomunistă, cea a corpului didactic, să-și ieie haine ieftine de la chinezi și arabi din dughene și de pe tarabe, știe că Mircea Cărtărescu exagerează sau minte cu acea navetă nesfârșită și epuizantă, sfertul de oră pe care-l face maxitaxi de la Obor la capu' lu' tramvaiu 21, unde e imediat după turnul de apă și Școala 41 ajunsă 86 în *Solenoid*. La fel e și cu munca „tâmpitoare” a profesorului scriitor preuniversitar! Adevărul e că ai 18-20 de ore pe săptămână glume cu copiii, fie ei și liceeni, totdeauna alții, te bucuri văzându-i cum cresc ca florile, pomii sau iepurașii! Deschizându-le ochii spre listele de cărți și trăiri bune, că doar nu ești canalie sau idiot sau carierist să nu sabotezi programa și teroarea ideologică! În rest, spre deosebire de universitar, care trebuie să răspundă studentului la întrebări încuietore, ai

mintea mereu liberă și o nelimitare de timp pentru lecturi și creație cu adevărat neatârnată, pură, fără concesii, poți scrie adevărul și numai adevărul. Dacă ai caracter și ceva de spus. „Timpul d-tale interior, singurul care contează, îți aparține. Poți munci visând, sau amintindu-ți, sau gândind.” zice și Eliade în *Noaptea de Sânziene*.

Răul la superlativ e că *Solenoid* pare un copil extras prematur cu forcepsul din scriitorul gravid. N-a mai mers nici dracu în literatura noastră, poate nici în altele, pe aceste drumuri și este evident că abia pe spre final inspirația curge în valuri, autorul *Solenoidului* a... învățat cum se scrie *Solenoid*, cu toate operele mari de altfel se întâmplă așa. Relatarea despre mariajul cu Ștefania e o capodoperă! Totdeauna ai vrea să re-scrii.

Povestea evanghelizării sarcoptilor ar putea fi roman aparte, de nu cumva film hollywoodian cu monștri 3D, cucerind toate Oscarurile.

Cartea avea nevoie de un răgaz până la Gaudeamus 2016, sau măcar Bookfest 2016 aniversar, pentru a fi șlefuită, tivită cu aur, cum nici Capela Sixtină n-avu norocul desăvârșirii. Tema chinurii copiilor se putea dezvolta și mutând oriunde pe glob ororile de la școala 86 din fundul Colentinei sau de la preventoriul TBC Voila, pentru că tot neverosimile rămân. Iar în loc de Bucureștiul devenit fantomatic în *Solenoid*, fără amănunte semnificative personalizat, se putea alege, cu minimă culoare locală decor, Budapesta, Berlin, Amsterdam, Iowa City sau Stuttgart. E de mirare neexploatarea masivă în șirul produselor de brand Orbitor a cunoașterii nemijlocite a Occidentului plăcut, sănătos și corect. Ca număr de ani și ca intensitate a trăirilor revelatorii, se cam echilibrează paradisul cu experiența vieții sub totalitarism. Eliade nu ezită să-și valorifice în *Noaptea de Sânziene* ce-a trăit pe-acolo!

Suflul poetic ar fi fost, la un *Solenoid* rescris, atât de puternic încât am fi simțit nările de panteră neagră ale Damnării adulmecându-ne. Șirul anomaliilor lui Mircea, supuse analizei stăruitoare, ar fi dus, pe un fulger din graful bifurcărilor vieții, direct la presimțirea că lumea *cealaltă* și-a vârât coada în a noastră.

Paradoxal, dacă Mircea Cărtărescu rămânea un profesor obscur în fundul Colentinei și semna Thomas Pynchon numai și numai opere perfecte, nearătându-se vreodată publicului precum genialul american, atunci ar fi avut conștiința unei munci cinstite cert, aia de dascăl la elevi 18 ore pe săptămână, nu scriitor superfluu Capitalei, și ar fi fost în marele timp liber și cu mintea limpede un clasic cât Kafka, nu un bestseller kitsch ca Coelho, cum îl văd detractorii.

Activitatea la clasă l-ar fi instruit zi de zi despre *absurditatea de a învăța pe altul*. L-ar fi lămurit și că sacrificiul supraomenesc pentru operă perfectă nu-ți aduce de la contemporanii băieți deștepți decât invidie și ură, iar de la cititorii cinstiți o fidelitate labilă, lesne aplecând urechea la ce povești scornește Spânul despre Harap Alb.

Mai mult, o navetă lungă cu 109 sau 21 sau maxitaxi l-ar fi ajutat să filosofeze despre om *cu obiectul muncii speculative în față*, râgâind șaorme și conversându-se obscen cu mobilul, uitându-se urât la cel ce citește și cugetând despre ce se mai vede pe geam.

Succesul cărții va veni dinafară, după traducerea și difuzarea ei. Occidentul va fi puternic impresionat de mizeria românească și de ideile progresiste, îndeosebi de cea probată științific inginereste, cotrobăind prin cosmos, că nu există decât, cel mult, cum au descoperit acum un mileniu bulgarii, un Dumnezeu rău, bogomilic, satanic, de să te calce ca pe-un gândac de bucătărie dacă ești idealist, adică prost. Mai mult, va considera antologică parodiarea științifico-fantastică a mitului creștin aplicat pe o mântuire-răstignire la sarcoptul râiei, unde e trimis Mircea în misiune de bibliotecarul Palamar.

Așadar ICR trebuie să revină la președinție dacă vrem un Nobel românesc echivalent cu Schengenul plus vize USA! Curios doar că ostilitatea dirijată anti BOR se extinde azi și asupra eminescologului Petre Țuțea, pentru Paradoxul ateistului că baba e om, iar laureatul

premiului Nobel ateu e dihor. Nu e însă nicio anomalie că noul bestseller al dlui Cărtărescu - *Solenoid* - merită toată atenția ICR-ului, condus sau nu de președintele/ inițiatorul Artmark.

Și totuși, cât preț se poate pune pe mintea cititorului occidental? Pe la Parisul însângerat, după ororile de la Charlie Hebdo și Bataclan, nici vorbă de pichetiști metafizici, marea preocupare corectitudinară este, de pildă, sporirea laicității nu în dauna islamistului, ci în a catolicului:

<http://www.lefigaro.fr/vox/societe/2015/11/27/31003-20151127ARTFIG00210-jean-sevillia-supprimer-les-crèches-de-noel-ne-resoudra-pas-le-probleme-de-l-islam-radical.php>

<http://www.esoblogs.net/6925/mircea-eliade-et-son-oeuvre-par-ioan-p-couliano/>

Deci, merge, ține mai departe, candidatului Nobel român, să-i ia cu lugu-lugu pe acești ciudați naivi, cum ar fi a explica feromonal bombardamentele teroriste anglo-americeane asupra Bucureștiului, când în unele gropi bănuim că se și implementaseră solenoizi performanți Tesla:

– Venea, purtându-și încă echipamentul de zbor, pilotul Charlie Klosowsky, cel care, excitat de feromonii ucenicilor de la croitorie, azvârlise peste atelierul din inima Bucureștiului o bombă care-l prefăcuse-n ruine.“ (M. Cărtărescu - *Orbitor 3*, p 558)

Motanus mutantus, le rezolvi ciudaților, infatuaților, tot așa întocmai la fel, niște angoase pentru care și-au impus singuri ca tolerante doar tratamentele laice. Și iaca feedbackul extern confirmând anticiparea internă: una din cărțile mari ale omenirii!

Nu, *Solenoid* nu diminuează șansele Nobelului românesc. Încruntatului juriu nordic i se pot oricând oferi, precum zeiței Damnare, scene intrate de-acum în antologia universală: călcarea gândacului Virgil fizician la Măgurele de către Ahrimana morgii, p. 395; Ispas Sansabri, țiganul tabagic portar al școlii, făcut de ozeniști mulaj didactic cu abdomen de plexi sau termopan, p. 729; trimiterea mântuitorului Mircea la sarcopti, p. 771; înălțarea Bucureștiului lui Crin Halaicu la cer, p. 817; insuportabila pagină 828 a cadavrelor tale zilnice succesive, de la prunc la pensionar. Prozaic în poezie și poezie în proză. La p. 587, de remarcat o imagine a cărei valoare crește prin faptul că e construită strict cu elemente definatorii pentru *Orbitor*:

– Era atât de singur, încât trupul său nici nu mai făcea umbră.

Compatibil cu iactanța eliadescă din butada:– Toți suntem nemuritori. Dar trebuie să murim întâi. (*Noaptea de Sânziene*)

Date fiind ancorele preexistente amintite și inexistența un Minister al Imaginii Externe a României, receptarea *Solenoidului* în Occident va fi superioară celei a *Orbitorului* și atunci șansele candidatului nostru Nobel cresc simțitor, mai contribuind paradoxal și sabotajul Spânilor de acasă, ca într-atâtea alte cazuri celebre, de regulă din țări nu democrate, ci stăpânite autoritar, dacă nu chiar totalitar.